

LÒNG THA THỨ CỦA TÍN HỮU CÔNG GIÁO



Ngày 5-10-1984, tại tòa án thủ đô Paris, nước Pháp, Frédéric - 21 tuổi - bị đưa ra xét xử vì tội sát nhân. Án mạng xảy ra trước đó hai năm, ngày 9-11-1982. Frédéric tàn nhẫn giết chết Chantal - cô bạn gái đoan trang mỹ miều - chỉ vì Chantal cương quyết không chịu theo ước muốn đê hèn của Frédéric.

Ngày đem Frédéric ra xử, song thân Frédéric lẫn Chantal đều có mặt. Lên tiếng trước tòa, ông Vincent, thân phụ của Chantal, nói:

- Tôi muốn tuyên bố với quý vị là tôi tha thứ cho Frédéric lâu lắm rồi, kể từ sau khi xảy ra án mạng. Giờ đây, chính Frédéric cần được giúp đỡ hơn ai hết, bởi vì, Frédéric mang thương tích nặng nề nhất!

Khi tuyên bố như thế, ông bà thân sinh của Chantal không muốn kết án hay kiện tụng Frédéric. Quyết định của cha mẹ nạn nhân khiến cho các thẩm phán, luật sư và toàn cử tọa ngỡ ngàng xúc động. Ông Vincent nói tiếp:

- Tôi xin miễn nói lên nỗi buồn sâu xa của chúng tôi vì bị cướp mất đứa con gái thân yêu. Tôi chỉ muốn nói rằng: giờ đây con gái chúng tôi đang sống trong niềm vui và trong ánh sáng. Hoàn cảnh của tôi không đáng thương bằng hoàn cảnh của cha mẹ Frédéric. Tôi đã cầu nguyện thật nhiều cho Frédéric để cuộc đời còn lại của Frédéric không bị uổng phí và hư hỏng thêm.

Tiếp lời chồng, bà Catherine - mẹ của Chantal - nói:

- Khi nhận hung tin con gái bị giết, tôi thật sự xúc động. Ý tưởng đầu tiên khi nghĩ đến Frédéric là: "thật đáng thương!" 10 tháng sau vụ thảm sát, Frédéric viết thư xin tôi tha thứ. Dĩ nhiên chúng tôi đã tha thứ cho Frédéric rồi!

Ngồi nơi chỗ bị cáo, Frédéric lặng lẽ khóc. Tất cả mọi người có mặt nơi tòa đều xúc động. Thẩm phán đoàn cũng xúc động. Vị trưởng đoàn thẩm phán ra lệnh ngưng phiên tòa. Khi phiên tòa mở lại, bà Catherine lên tiếng gợi lại hình ảnh cô thiếu nữ quá cố:

- Chantal rất nhiệt tình và quảng đại. Con gái tôi ước muốn giúp đỡ thanh niên mà nó cảm thấy bị mất quân bình, không có hướng đi.. Nhìn từ bên ngoài, ai cũng thấy Frédéric si tình con gái tôi. Frédéric có cái nhìn không bình thường của kẻ sống khép kín trong thế giới riêng tư.

Sau ông bà thân sinh nạn nhân, đến lượt cha mẹ bị cáo lên tiếng. Cha ghê Frédéric đau đớn thú nhận:

- Tôi rất tiếc không sớm nhận ra nỗi đau buồn của Frédéric.

Trong khi bà mẹ của Frédéric đấm ngực ăn năn:

- Tôi là người chịu trách nhiệm nặng nề trong vụ án mạng. Một hôm, Chantal điện thoại cho tôi và nói: "Xin bà hãy để ý chăm sóc Frédéric cách riêng!" Nhưng tôi không hiểu rõ ý Chantal. Giờ đây tôi hiểu rằng làm cha mẹ thật khó khăn. Đây là nghề nghiệp duy nhất mà chúng tôi không được học hỏi.

Frédéric bị kết án 5 năm cấm cố. Chiều theo luật, Frédéric lên tiếng sau cùng. Bằng giọng run run chàng nói:

- Tôi ý thức rõ điều tôi đã làm không thể cứu vãn được. Niềm ao ước sâu xa của tôi trong lúc này là sống xứng đáng với sự tha thứ của cha mẹ Chantal, người bạn gái đầu đời của tôi.

... Chứng từ thứ hai của Yannick, tín hữu Công Giáo Pháp. Anh là nạn nhân vụ mưu sát bằng chất nổ tại một xe điện ngầm ở thủ đô Paris vào ngày 3-12-1996.

Một tiếng nổ thật vang dội, rồi toàn wagon bốc lửa cháy lớn. Tôi cũng bị cháy và được đưa vào nhà thương nằm nơi "phòng cách ly" dành cho người phỏng nặng. Trong cô đơn và trong những đêm dài mất ngủ, tôi cay đắng tự hỏi:

- Tại sao nạn nhân lại là mình?

Những ngày nằm nhà thương là chuỗi dài những cuộc giải phẫu, săn sóc khẩn trương, rồi giải phẫu. May mắn tôi là tín hữu Công Giáo sống đạo. Lúc nhỏ, tôi là chú bé giúp lễ. Lớn lên, tôi giữ nhiệm vụ đánh đàn trong nhà thờ cho các buổi cử hành Phụng Vụ Thánh. Trong thời gian thử thách này, tôi nghĩ đến Chúa và cảm ơn Chúa vì đã cứu tôi thoát chết, mặc dầu bị phỏng nặng và bị kinh hoàng vì cuộc mưu sát!

Ngày hôm nay, tôi có thể tha thứ cho những người gây ra vụ mưu sát, mặc dầu tôi không biết họ là ai. Phải, tôi thật lòng tha thứ cho họ và xin THIÊN CHÚA tha tội cho họ. Chắc chắn tôi không bao giờ quên được nỗi kinh hoàng của vụ mưu sát. Nhưng tôi cảm ơn Chúa vì đã ban cho tôi Đức Tin. Nhờ thế mà trong cơn thử thách, tôi vẫn có thể nghĩ đến Chúa và cầu nguyện cùng Chúa. Chính lòng tin tưởng nơi Chúa giúp tôi vượt thắng đau khổ.

Tiếp theo lòng tri ân THIÊN CHÚA là tâm tình ghi ơn người yêu. Tôi hy vọng nàng sẽ trở thành hiền thê tôi. Nàng thăm viếng chăm sóc tôi hàng ngày. Tôi cũng không quên người thân trong gia đình, luôn luôn gần gũi trong lúc tôi gặp hoạn nạn.

Ngày nay, mỗi khi nhớ lại vụ mưu sát, tôi chỉ muốn coi nó như một tai nạn. Trong tâm tình của một tín hữu Công Giáo, tai nạn đã giúp Đức Tin tôi chín mùi. Từ sau tai nạn, tôi cầu nguyện và nghĩ đến Chúa nhiều hơn, thường xuyên hơn. Vâng, ngày hôm ấy, THIÊN CHÚA ở với tôi và chính Ngài giơ tay cứu sống tôi. Ngày hôm nay, tôi biết nhìn các biến cố cuộc đời với đôi mắt bình thản hơn.

Sau những tháng ngày sầu khổ và thử thách, THIÊN CHÚA cho tôi hiểu rằng: "Người ta không thể chấp nhận tất cả, hiểu hết mọi điều, nhưng người ta có thể tha thứ tất cả".

... "Giờ đây hãy chúc tụng THIÊN CHÚA muôn loài, Đấng đã làm những điều vĩ đại ở khắp nơi, Đấng đã làm cho đời sống chúng ta nên cao quý ngay từ thuở ta còn trong lòng mẹ, và đối xử với chúng ta theo lòng lân tuất của Người. Xin THIÊN CHÚA ban cho tâm hồn chúng ta niềm hoan hỷ, và cho đời húng ta được hưởng phúc bình an. Xin THIÊN CHÚA hằng tỏ lòng lân tuất với chúng ta, và giải cứu chúng ta trong những ngày chúng ta đang sống" (Sách Huấn Ca 50,22-24).

("Annales d'Issoudun", Juin/1997, trang 194-195)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt